

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 4

0
10 .mm
20 10
30 20
40 30
50 40
60 50
70 60
80 70
90 80
100 90
10 100
20 10
30 20
40 30
50 40
60 50
70 60
80 70
90 80
10 200
20 10

Mordet i Gidsvold.

V box 24:693

My Wife

om det skrækkelige Mord paa Gaarden Lynnæs i
Eidsvold den 13de November 1875, hvorved Erik
Eriksen dræbte sin Stedsøn Lars Olsen ved at give
ham flere Slag af en Øxe og siden paa det ræd-
sommeste mishandlede ham.

Mel.: To Drosler sad paa Bøgetvist.

1. Erik Lynnæs var en Mand saa fæl,
Sin Kone først han slog ihjel;
Hun laa paa Gulvet kold og død,
Af hendes Hals rødt Blod udflød.
2. Folk tror, at hun sig selv har dræbt
Dg ind i Stuen langsomt slæbt,
Dg Erik gaar saa taus omkring,
Han aabenbarer Jngenting.
3. Den Enes Død dog er forlidt,
Han har en Stedsøn, som han tidt
Har onsket ned i Jorden fort,
Han tænker: „Han maa ogsaa bort.“
4. Lars Lynnæs var hans Stedsøns Navn,
(Han hviler nu Dødens Favn)
Han var saa glad, han var saa ung,
Dg fristed' af! en Skjæbne tung.
5. Han elskede en Pige fjon,
Dg hun, hun tilbød ham i Lon,
De tænkte: „Snart vort Bryllup staar,
Dg Fryd og Lykke vi da faar.“
6. En Aften Lars i Fjøslet er,
Dg tænker paa sin Pige Her,
Han er saa fro, og synger glad,
Mens Kjorene han giver Mad.
7. Da lister Faderen sig ind,
Dg Mord og Ondt han har i Sind.
Med Øxen skarpt han hugger brat,
Dg Sønnen sank i Dødens Nat.

8. Dog før han dør, han siger mildt:
„Nu bliver snart mit Hjerte stilt;
At! Gids min Pige, sig vi skal
Først mødes udi Himlens Sal.“

9. Nu hviler han i Jordens Skjød
Dg har forglemt al Verdens Nød,
Hans Pige sørger, sukker saa:
„Gid ogsaa jeg i Jorden laa!“

10. Den stygge Morder gaar omkring
Dg bryder sig om Jngenting,
Han tænker kun paa Dndt og Svig
Mens Sønnen ligger taus som Lig.

11. Erik Lynnæs er en Mand saa fæl,
Han Søn og Kone slog ihjel,
Vi haabe, han henrettet bli'r,
At Kongen ingen Naade gi'r.

(Johannesen, Sofie)

Sofie Johannesens Dødsfang.

Moderen. Fredenskjold

Mel.: Du lille D paa Havets blanke Bove etc.
eller

Tänk någon gång, när Du en blomma plockar.

1. At, mørk er Døden, naar i Livets Sommer
den slaar med Lynets Flammetunge ned;
i mange Skikkelser den kommer —
men finder, af, saa Faa blandt os bered!

2. Bort Bliit paa Verdens Guld og Glimmer hviler,
og onde Fristere os lokke maa.
De dække til med Roser Syndens Biler,
hvorover Menneskene blinde gaa.

3. Hvad Nat har Livet? — mørk og uheldsvanger,
naar Bliffet er for Jesu Lære Luft, —
naar Hjertet, som en kold, affjelet Sanger,
har alle sine Himmelsflammer slutt.

10 20 30 40 50 60 70 80 90 100 10 20 30 40
0
0
4. Dog, mens vi Mørkets Gjæringer udføre,
og Haanden, ve os, føler sig saa tryk,
fordi en Djævel hviffet i vort Dre, —
staar Høvnens Gud usynlig bag vor Ryg.

5. Og naar vi efter vunden Seier haaber,
at nyde Dytet heelt og med Behag,
da staar Sambittigheden frem og raaber:
Skjælv, Menneſte! o skjælv for Dommens Dag!

6. Naar Lovens fitre Arm paa Jord os rammer,
da stilles tungt for Verden vi til Spe;
og til vor indre Kval, vor bitre Jammer
da kommer dyb Foragt og Straffens Be. —

7. Se hist Skafottet! Se det, se det, Broder!
For røvet Blod jeg ofrer eget Blod!
D, græd for mig, hver Fader og hver Moder —
min Sjæl var ogsaa engang barnegod.

8. Snart skal mit Hoved nu paa Blokken hvile,
snart falder Dgen, — da forbarm Dig, Gud!
Alt! lad min Sjæl da hen til Jesum ile —
han løste jo engang en Røver ud!

9. Og saa Farvel, du blege Verden! Kunde
jeg nu begynde Banen om igjen,
Det falske Guld mig fristed ingenlunde,
jeg vendte da min Hu mod Himmelen!

10. Farvel da Fader, Moder, og Veljendte
D, beder, beder for min arme Sjæl!
Tilgiver mig! skjønt jeg det knapt kan vente
Thi af, kun bitter Sorg blir Jer til Del!

11. Farvel, Medbrødre, Søstre! Speiler Alle
Jer i den Skjæbne, som mig rammet har!
Huff, at det er saa saare let at falde,
naar man ei Gud til Ledesfjerne tar!

12. Fra mit Hjerte er hvert Nag bortsvævet,
der bor ei længer Haardhed eller Svig —
D Menneſter — se, alt er Dgen hævet;
den blinker! — Ve os, beder rørt for mig!